

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **L. S.**, zastoupená JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou se sídlem Dřevařská 25, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2013, č. j. OAM-146/ZA-ZA13-P13-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2013, č. j. 22 Az 13/2013 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce stěžovatelky JUDr. Alžbětě Prchalové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2013, č. j. OAM-146/ZA-ZA13-P13-2013. Správní orgán posoudil žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona zastavil. Krajský soud zjistil, že stěžovatelka podala první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 7. 2008 z důvodu dlouholetých rodinných problémů se svým manželem na Ukrajině, potíží ekonomického charakteru a snahy o legalizaci jejího pobytu na území České republiky. Její žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Jako důvod své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 10. 2010 stěžovatelka opět uvedla snahu zajistit si legalizaci pobytu na území České republiky, obávala se návratu na Ukrajinu z důvodu jednání jejího manžela, absence zázemí, nestabilní politické situace a ekonomických potíží. Krajský soud dospěl

k závěru, že důvody poslední žádosti stěžovatelky ze dne 13. 5. 2013 jsou zcela totožné s důvody těchto dvou předcházejících žádostí, rovněž cílem nové žádosti je legalizace pobytu na území České republiky z důvodu obavy z jednání jejího manžela, absence zázemí a ekonomických potíží. Byť stěžovatelka v nové žádosti uvedla, že podporovala tzv. Oranžovou revoluci na Ukrajině a byla předsedkyní volební komise, a dále poukázala na své členství ve straně „Rehabilitace těžce nemocných Ukrajiny“ v Kyjevě, je nutno přisvědčit argumentaci žalovaného, že stěžovatelka ve své první žádosti členství ve výše uvedené politické straně neakcentovala, tato informace se netýká změny situace v zemi jejího původu či dalšího vývoje, není azylově relevantní.

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítla, že skutková zjištění, z nichž správní orgán i soud vycházely, nemají oporu v příslušných spisových materiálech a v některých případech jsou s nimi i v rozporu. To se týče zejména hodnocení situace v zemi jejího původu a hodnocení její osobní situace. Jak již stěžovatelka uvedla ve správním řízení, je na Ukrajině vystavena pronásledování kvůli své práci režisérky, podpoře tzv. Oranžové revoluce a problémům s bývalým manželem. Má za to, že by byla v případě návratu na Ukrajinu vystavena nebezpečí. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že její žádosti o udělení mezinárodní ochrany nepředstavují z hlediska jejího návratu do vlasti žádný problém. Je více než pravděpodobné, že by měla po návratu velké problémy, minimálně při uplatnění na trhu práce. Stěžovatelka je tudíž přesvědčena, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splňuje. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobkyně musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla podána ve věci azylu, musel Nejvyšší správní soud mj. posoudit, zda je podaná kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem

pokračování

stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Problematikou opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publikovaném pod č. 2642/2012 Sb. NSS.

Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobkyně podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Co se týče návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech mezinárodní ochrany má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek. Podle § 32 odst. 2 zákona však není odkladný účinek přiznán žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25. V projednávané věci nebyl odkladný účinek žalobě stěžovatelky přiznán ani usnesením krajského soudu ze dne 22. 7. 2013, č. j. 22 Az 13/2013 – 29. Odkladný účinek kasační stížnosti působí jen vůči rozhodnutí krajského soudu, nikoli přímo vůči správnímu rozhodnutí. V tomto případě tudíž nemohl mít dopad na vykonatelnost správního rozhodnutí.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 3.400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **L. S.**, zastoupená JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou se sídlem Dřevařská 25, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2013, č. j. OAM-146/ZA-ZA13-P13-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2013, č. j. 22 Az 13/2013 – 37, ve věci odměny a náhrady hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobkyně,

t a k t o :

Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky JUDr. Alžběty Prchalové, stanovená výrokem č. III usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 28/2013 – 15, **se z v y š ů j e** o částku 714 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Výrokem III. usnesení ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 28/2013 – 15, rozhodl Nejvyšší správní soud o tom, že se ustanovené advokátce stěžovatelky JUDr. Alžbětě Prchalové přiznává odměna a náhrada hotových výdajů podle § 11 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3.400 Kč.

Po vydání tohoto usnesení jmenovaná advokátka přípisem ze dne 28. 2. 2014 sdělila, že je plátcem daně z přidané hodnoty a doložila tuto skutečnost osvědčením o registraci. Vzhledem k tomu, že o nároku ustanoveného zástupce na odměnu a náhradu hotových výdajů může soud rozhodnout rovněž dodatečně samostatným usnesením, rozhodl Nejvyšší správní soud v daném případě dodatečně o části tohoto nároku. Již přiznanou odměnu a náhradu hotových výdajů tedy zvýšil o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb. činí 714 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. března 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu